MIERCURI, ÎN PRELIMINARIILE C. M. ELVEȚIA — ROMÂNIA

DACĂ N-AM TREMURAT PE WEMBLEY, DE CE AM FACE-O LA LAUSANNE?

Chiar acum, cînd — prin rezultatele de duminică — întrecerea echipelor divizionare A a devenit mai pasionantă, campionatul se întrerupe. Dar, departe de a înregistra o curbă descendentă, interesul iubitorilor fotbalului crește, în această săptămînă, la maximum. **Este săptămina meciului cu Elveția, a acestui meci a cărui importanță pentru fotbalul nostru nu mai e nevoie să fie subliniată.** Caracterul său decisiv pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial ediția 1970 apare limpede de la prima privire aruncată asupra clasamentului grupei I preliminare, din care facem parte. Jocul rezultatelor (unele cu totul neprevăzute, ca victoria Elveției la Lisabona sau ca draw-ul reușit de reprezentativa Greciei în fața celei portugheze, altele scontate de noi, ca egalul scos la Atena, după ce am fost conduși de două ori) face ca la această oră principalii favoriți să fie Elveția și România, în această ordine. Spunem **în această ordine** deoarece fotbaliștii din țara cantoanelor, gazdele noastre de săptămîna viitoare, au — oricum — un pas înaintea noastră pe drumul Mexicului, din moment ce au acumulat două puncte în deplasare față de numai unul, cucerit pînă acum de noi.

Iată, prin urmare, că de unde la început se conta prea puțin pe puncte scoase în deplasare și se mergea cu pronosticurile chiar pînă la o eventuală egalitate finală de puncte (șase) obținute de fiecare din cele 4 combatante în jocurile de acasă, lucrurile sînt în mod neașteptat schimbate: Elveția (două), România și Grecia (cîte unul) au scos puncte pe teren străin, ceea ce pune problema calificării într-o cu totul altă lumină. Să recunoaștem însă că, dacă s-a ajuns aici, aceasta se datorează în cea mai mare măsură evoluției sub toate așteptările a favoritei inițiale a grupei, Portugalia, care, deși deține medaliile de bronz ale ediției precedente, este azi — practic — în afara turneului final, avînd doar 3 puncte și încă două meciuri, ambele în deplasare. Grecia, cu punctul cucerit în dauna echipei lui Eusebio, nu face decît să-l recupereze pe cel cedat la Atena, în fața României, așa încît nici șansele formației lui Dan Gheorghiadis nu prea au contururi certe.

Pe primul plan al disputei rămînem deci noi și elvețienii. Adică tocmai partenerele de întrecere de miercurea viitoare, de la Lausanne. Nu putem fi nerealiști și să nu considerăm ca favorită a întîlnirii formația antrenată de Ballabio cu o atenție aproape nemaiîntîlnită în fotbalul viitorilor noștri adversari (Nota bene: pentru prima oară în Elveția o etapă de campionat a fost devansată înainte de un joc internațional). De ce spunem acest lucru?

Pentru că — în primul rînd — Elveția are avantajul terenului.

Pentru că a învins cu 2—0 Portugalia, pe terenul unde noi am pierdut cu 3—0.

Pentru că fotbalul elvețian, prezent cu regularitate în turneele finale ale C.M., pe care noi nu l-am mai atins în ultimii 20 de ani, are o bună valoare internațională.

Dar toate aceste ante-calculate „atu"-uri ale gazdelor nu sînt suficiente pentru a le aduce cele două puncte. Mai trebuie ceva. Să le cîștige... și pe teren. După ce fluierul arbitrului va da semnalul de începere a întrecerii, punctele se decid acolo, în dreptunghiul de gazon, în 90 de minute de joc, între cei 22 de jucători. Și acolo pot interveni „atu"-urile noastre.

Meciul Elveția — România se va disputa pe stadionul olimpic din Lausanne (50 000 locuri), cu începere de la ora 20.30 (ora României: 21.30).

Avem o echipă nouă, tînără, viguroasă, care se bucură de încrederea iubitorilor fotbalului.

Avem o echipă care a ținut în șah de două ori Anglia, la București și pe Wembley, și care în atmosfera de cazan încins a stadionului de la Atena a găsit resurse fizice și morale să egaleze de două ori, lucru pe care nu ne mai amintim să-l mai fi realizat vreodată peste hotare. Dacă n-am tremurat pe Wembley, de ce am face-o la Lausanne?

Mai ales că echipa noastră intră pe teren cu un avantaj moral indiscutabil, deoarece — să nu uităm! — la București i-am dominat pe elvețieni, i-am întrecut la joc și i-am învins clar cu 2—0, „administrîndu-le" de altfel singura înfrîngere de pînă acum din competiție.

Ca să nu mai aducem în discuție și un alt aspect! Elveția a pierdut, recent, cu scorul de 6—1 (!!) un meci de verificare pe teren propriu, la Basel, în fața unei echipe de club vest-germane, Borussia Mönchengladbach. Desigur, aceste jocuri de verificare nu spun niciodată prea mult, dar să nu încerce nimeni să ne convingă că după acest 1—6, totul este calm și la locul său în tabăra elvețiană și că adversarii noștri ne așteaptă senini și siguri pe ei...

Așadar...

Noi avem șanse bine conturate pentru Lausanne. Pe care putem să le exploatăm. Și pentru a le exploata, trebuie să mergem la cîștig, la beneficiul maximal al meciului, două puncte. Două puncte pe care, dacă le cucerim, putem spune că sîntem pe cale de a atinge visul de aur al mai multor generații de fobaliști români, prezența la un turneu final al C.M. Mai ales că, la Lausanne, încheiem seria deplasărilor și ne rămîn, în toamnă, două jocuri la București, returul cu Grecia și Portugalia.

La Lausanne, deci, trebuie ca jucătorii noștri să-și înscrie ca obiectiv **VICTORIA.** Repetăm, realizabilă. In definitiv, de ce, dacă am scos 1—1 pe Wembely, dacă am egalat de două ori și am avut alte 3—4 ocazii clare la Atena, n-am trece și noi prin apărarea pe care Borussia Mönchengladbach a străpuns-o de șase ori? **Pentru a reuși ne trebuie, înainte de orice, ÎNDRĂZNEALĂ ȘI ÎNCREDERE.** Pe care, la urma urmei, le avem; dar trebuie să le scoatem de undeva, din rezervă, și să le valorificăm.

Oricum, deci, joc la cîștig. **Pentru ca să ne rămînă, ca rezervă... strategică, și meciul egal. Ar fi bun un meci nul? Evident, da. Un joc egal la Lausanne ar avea o valoare practică superioară acelui 2—2 reușit de noi la Atena, pentru că — de data aceasta — el ar reprezenta un punct smuls adversarului nostru direct în cursa pentru locul întîi, cu care astfel am face schimb de trepte pe scara favoriților grupei.** Celor trei puncte pe care le avem azi li s-ar alătura al patrulea. Permițîndu-ne să adăugăm alte patru puncte (din jocurile de toamnă de la București), iată că (în eventualitatea drawului la 14 mai) putem conta pe cele 8 puncte finale, suficiente pentru ocuparea primului loc în grupă sau — în cel mai rău caz — pentru un baraj.

S-a scris, în ultimele luni, în presa noastră, că sîntem, de această dată, mai aproape ca oricînd de o calificare în turneul final al C.M. Lucru real. Ne stă însă în față, ca una din ultimele grele încercări prin care trebuie să treacă, în basme, Făt-Frumos, acest meci din Elveția.

Ar fi minunat ca tot de acolo de unde în mai 1967 i-au venit fotbalului nostru atîtea necazuri, mai 1969 să ne aducă bucuria unui rezultat bun.

Radu URZICEANU

CEI „22" ANUNȚAȚI LA F.I.F.A.

ROMÂNIA

Portari: Răducanu, Ghiță, Datcu.
Fundași: Sătmăreanu, Lupescu, Boc, Dan, Hălmăgeanu, Deleanu, Mocanu.
Mijlocași: Anca, Dinu, Nunweiller VI, Petescu.
Atacanți: Năsturescu, Dembrovschi, Tufan, Dumitrache, I. Ionescu, Lucescu, Domide, Creiniceanu.

ELVEȚIA

Portari: Prosperi, Kuns, Biagghi.
Fundași și mijlocași: Bienda, Citherlet, Chapuisat, Kuhn, Michaud, Odermatt, Baibell, Ramseyer, Signorelli, Stierli, Tacchella.
Atacanți: Brenna, Balmer, Jeandupeux, Kunzli, Muller, Quentin, Schindenholz, Vuilleumier.

LUPTA PENTRU CALIFICARE CONTINUĂ ÎN GRUPA I

Jocuri disputate: Elveția — Grecia 1—0 (1—0); Portugalia — România 3—0 (2—0); România — Elveția 2—0 (0—0); Grecia — Portugalia 4—2 (2—1); Portugalia — Elveția 0—2 (0—2); Grecia — România 2—2 (0—0); Portugalia — Grecia 2—2 (0—0).

Clasamentul:

1. Elveția	3	2	0	1	3—2	4
2. Grecia	3	1	2	1	8—7	4
3. Portugalia	4	1	1	2	7—8	3
4. România	3	1	1	1	4—5	3

Meciurile viitoare: Elveția — România 14. V; România — Portugalia 13. X; Grecia — Elveția 15. X; Elveția — Portugalia 2. XI; România — Grecia 16. XI.

Nu ne-am supăra deloc dacă fotoreporterii vor înregistra și miercuri — pe stadionul olimpic din Lausanne — o scenă asemănătoare acesteia... Cu jucătorii români în rolurile fericiților!

Carnet

LAUSANNE

de EUGEN BARBU

Numele localității elvețiene îmi inspiră o nuvelă cu luat ceaiul la ora cinci după masă. Are ceva liniștitor, ceva care miroase a provincie de mare stil, în oraș trebuie că plutește o dulce somnolență pe străzile din centru, nu cred să lipsească o apă alpină, grea, albastră, rece și misterioasă. Uite, nici nu mă uit în vreun ghid, nici nu știu bine în ce punct al Țării Cantoanelor se află mica așezare care va fi scena celei mai dramatice confruntări din grupa noastră pentru calificările la Mexico. Mă ține o superstiție, nu știu ce mă ține, nu vreau să mă gîndesc la miercurea aceea, pe seară cînd se vor aprinde reflectoarele (ah, la acest capitol al meciurilor în nocturnă nu prea stăm bine și nici nu facem repetii în condiții asemănătoare!) și ne vom juca, poate, cea mai importantă carte din ultimii ani.

O analiză severă ne spune că la zece zile înaintea importantei partide cu Elveția, lucrurile nu stau mai rău sau mai bine ca altă dată. Ca de obicei, în pregătire, am pierdut la Paris și dacă ar fi să se nască o superstiție, am zice că înfrîngerea asta ar fi de bun augur, deși și elvețienii nu s-au lăsat mai prejos și au fost întrecuți la scor de o echipă de club. La drept vorbind săptămîna care urmează, dacă aș fi în locul antrenorilor aș folosi-o pentru recuperări. Băieții nu mai au prospețimea de acum o lună, să spunem, chiar Dumitrache în care ne punem mari speranțe și care va fi păzit cu multă strășnicie la Lausanne, pare nițel dezabuzat. Poate n-ar strica niște jocuri de societate în cantonament, poate o mică vacanță fără fotbal pe undeva pe malul unui lac, oricum filme comice și dacă se poate puțină distracție, pentru că noi nu prea știm că jucătorii sînt și ei oameni și ar trebui relaxați, făcuți să uite grelele puncte la care visează de duminică pînă duminică.

Cu aceste zise, o privire asupra lotului nu mi se pare a fi nepotrivită. După meciul de la Pitești, și după alte semne, Răducanu nu ar mai fi în mînă. Rivalul său constant rămîne Ghiță, dar mi-este frică că nu va fi vreme ca băcăuanul să se acomodeze cu linia de fundași din față, lucru foarte important dacă ne gîndim bine. A reapărut Sătmăreanu cu un cap de aur și Boc îmi dă nevralgii în continuare dacă îmi amintesc de meciul cu **Rapid**, cînd, împreună cu Datcu i-au prilejuit lui Octavian Popescu o frumoasă revanșă personală. Dan, se spune că la Pitești era puțin cam dăulat, nu mai avea adică plămînii aceia de oțel și marea sa generozitate de a se bate. Poate este ostenit și ar trebui lăsat să-și recapete pofta de minge. Cu celălalt fundaș, treaba mă depășește. Îl prefer evident pe Deleanu, pentru mersul regulat și fără surprize al formei sale.

Și-acum problema principală. Linia de mijloc. Nunweillerul al șaselea nu ne lasă să credem că după apendicita lui lungită ar mai arăta forma de altă dată. E și el șters, nu mai are sclipirile acelea care ne făceau să urlăm de plăcere. Aș înclina totuși să i se dea încredere și să facă linie cu Dumitru, titireaza giulești care s-a impus cel mai mult în ultima vreme. L-am văzut la București pe **„23 August"** și mi-am spus că avem un mic Stiles, al nostru, foarte util într-o echipă care merge să se bată pe viață și pe moarte. Nu e de lepădat nici Ghergheli, dacă am juca cu trei halfi, ceea ce mie ca idee nu-mi place, că miroase a defensivă.

Înaintarea pune iar probleme mari. În afara lui Dumitrache care e titular sigur, mă gîndeam că ar fi cazul să fie reconsiderat Dobrin, dacă ne gîndim la pasele sale care duminică au întrerupt seria de victorii a Realului. Soluția Ionescu e și bună și nu e bună, din motive de menajare a fostului rapidist care, aș dori să mă înșel, are o filozofie nouă asupra propriei valori. Mă gîndesc adică, spunînd-o pe șleau, că niciodată jucătorii profesioniști nu s-au bătut cu sufletul pentru **națională,** deși nu pun nici o secundă la îndoială patriotismul său și dăruirea pentru un rezultat bun, dar în subconștient, în fine...

În rest, cu Năsturescu și Lucescu se pare că problema extremelor e rezolvată. În primul am mare încredere în ce privește materialul sufletesc bătăios, dar cade atît de des pe gazon și asta nu-mi mai place! Dacă i-am împlanta voința lui lui Pircălab sau dacă l-am învăța pe gărar tehnica centrărilor dinamovistului...

Într-un cuvînt un meci greu, plin de responsabilități individuale și colective. Vom reuși să scriem în același loc, miercurea viitoare, cuvintele acelea pe care le tot ascund în sufletul meu de ani de zile ca pe niște lingouri de aur și nu mai reușesc să le pun pe hîrtie?